

(foto: Harry Velders)

zeggen dat we een paar weken op een wolk leefden toen we al dat positiefs lezen op de verschillende gerenommeerde blues- en rootsites en in de gespecialiseerde blues-pers."

Hoe kwam Nico in een bluesband terecht? "Toevallig. Ik heb altijd al graag gezongen en thuis schrijf ik zelf nummers terwijl ik me begeleid op gitaar. Ik ben binnen de band waarschijnlijk de minste blueskenner. Mijn voorkeuren lagen bij het hardere werk zoals Iron Maiden en AC/DC. Misschien begin ik ooit wel eens een covergroepje om zulke dingen te brengen. Toen ik bij mijn eerste bandje 'Bottle of Blues' begon te zingen, voelde ik meteen dat blues mijn ding was. Ik ben een gevoelsmens en bluesmuziek is nu eenmaal gevoelsmuziek. Ik tracht tijdens het schrijven

en zingen van mijn nummers steeds om de mensen te raken. Ik ben een enorme fan van Billy Joel. De manier waarop hij de mensen beroert, is straf. Binnen de blues zijn het vooral zangers zoals Ian Siegal en Eric Clapton die als mijn grote voorbeelden gelden. En geloof het of niet, ik ben ook een zware Pink Floyd fan. Zij kunnen de mensen écht boeien, al spelen ze enkel instrumentaal. Zij zijn de eerste groep waarvan ik kan genieten zonder dat er een stem bij te pas komt. David Gillmore is gewoonweg een genie."

Peer is het hoofddoel

Wat brengt de toekomst? De verwachtingen zijn hooggespannen en misschien ervaren

The BluesBones een zekere druk. Ze hebben immers een reputatie hoog te houden. Nico licht een tip van de sluier op: "Natuurlijk brengt dit alles enige druk met zich mee. De mensen verwachten veel van ons en wij willen hen niet teleurstellen. Of er een nieuwe cd komt? Misschien wel, maar dan zal het hoogstwaarschijnlijk een live-cd zijn. Op 13 april spelen we in de Bosuil in Weert en daar wordt het hele optreden op professionele wijze gefilmd. Misschien brengen we dan wel een live-dvd/cd uit... Ik hoop nog lang te kunnen spelen met deze band. Ook wil ik nog vooruitgang maken in het componeren. Ik speel graag lang. Vandaar verkiez ik cluboptredens boven een festival. Toch is Blues Peer dit jaar ons hoofddoel. Daar spelen is als een droom die in vervulling gaat." Deze wens leeft ook bij Stef en Andy. "Dat zou echt de max zijn! Indien we dit kunnen waarmaken, zou dat ongelooflijk zijn. Het doet wel wat met een mens, zoveel succes ineens. Maar is dit niet wat we altijd wilden? Veel en overal spelen, interviews geven zoals nu, daar doet een mens het toch voor nietwaar?" Nico krijgt als klankbord van de band het laatste woord. "We beseffen maar al te goed dat we nu iets unieks meemaken. Genieten van elk moment is de boodschap. Want het kan snel afgelopen zijn. Zo gaat dat nu eenmaal in de muziekbusiness. Maar ik denk dat we goed zitten met deze band. We hebben drie generaties muzikanten bij elkaar en een goede mix van favoriete stijlen. Aan ons om te bewijzen dat we het waard zijn. De ambitie is er en de goesting ook!"

De toekomst van de Belgische blues lijkt met deze BluesBones verzekerd. Zij zijn het beste bewijs dat voor succes niet altijd een vooraf uitgekend strategisch plan nodig is. Wordt 2013 het jaar van The BluesBones? Het is hen alvast van harte gegund!

www.thebluesbones.be

(foto: Jack Kok)